

steen uden at give Anledning til meget betydelige Indsmuglinger, og den ærede Finantsminister har jo oplyst os om, i hvor høj Grad nogenlunde høje Toldsatser paa den hollsteenske Grændse allerede fremkalde Indsmuglinger. Han har oplyst det med Hensyn til Sukker og Udførselstolden paa Klude. Disse ere saaledes de efter min Mening ikke uvægtige Betænkkeligheder, som man kan have ved at gaae ind paa Forslaget, hvor villigt man end anerkender Unsikkerheden af det Maal, som eftertrages. Vi støde her paa den samme Uanskelighed, som vi bestandig ville støde paa ved Behandlingen af Fællesanliggender, den nemlig, at Regjeringen behandler disse Anliggender provindsielt, at den behandler dem enkeltviis for de forskjellige Landsdele, istedet for at man maatte ønske Fællesanliggenderne behandlede af et Fællesorgan; vi støde her paa den samme Anse, som jeg for mit Bedkommende allerede for lang Tid siden har maattet fremhæve, at Regjeringen gav sig for god Tid med at skabe og tilvejebringe et Fællesorgan, hvor en altsidig Overveielse af Fællesanliggenderne kunde finde Sted, og hvor man da ogsaa samtidig kunde gaae ind paa Spørgsmaalet om den hele Toldreform. Det vender bestandigt tilbage ved Behandlingen af alle disse Fællesspørgsmaal, at Regjeringen, idet den søger at ordne Fællesanliggenderne, ikke har gjort noget Skridt til at skabe et Fællesorgan. I en vis Henseende har den ærede Finantsministers Dyringer glædet mig, idet han ikke har gjort Antagelsen eller Forkastelsen af dette Lovforslag til et Cabinets-Spørgsmaal — jeg vil ikke sige for Ministeriet, men ikke engang for sit eget personlige Bedkommende; han har kun gjort det, om jeg saa maa sige, til et personligt ministerielt Spørgsmaal, om man vil antage den Deel af Loven, der indeholder Tariffen, og derimod forkaste den anden. Jeg kan nu ikke nægte, at det vilde have glædet mig

endnu mere, om den ærede Finantsminister var gaaet den modsatte Vej og havde sagt: Dersom man ikke idetmindste gaaer ind paa Tariffen, saa vil det være et Spørgsmaal for mig, om jeg kan blive i Ministeriet, thi jeg troer, at det, det fornemmelig kommer an paa, — og i saa Henseende maa jeg slutte mig til det, der er yttret af den ærede Rigsdagmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (H. Hage), — det er, at bane Veien for en Toldenhed. Lykkes det den ærede Finantsminister at tilvejebringe en saadan Tingenes Tilstand, at der er de selvsamme Toldsatser her i Danmark-Slesvig og i Holsteen, saa vil det være saare let derefter at fjerne Toldgrændsen. Toldgrændsen vil da, saa at sige, falde af sig selv. Skjøndt jeg rigtignok troer, at det kun kan skee ved en Lovgivningsact, og skjøndt jeg troer, at enhver provisorisk Ordning af dette Forhold vilde være aldeles uforsvarlig (Hør!), saa siger jeg dog, at det er den rette Vej, at man tilvejebringer de samme Toldsatser paa begge Steder, thi saa falder, som sagt, Toldgrændsen mellem Slesvig og Holsteen bort ved et Pennestreg. Hvorfor har da den ærede Finantsminister saa meget imod at betrede denne Vej, og hvorfor siger han, at vi enten heelt skulle forkaste eller heelt antage Loven, ialtsald med mindre vigtige Modificationer? Jeg kan virkelig ikke andet end indstændigt bede den ærede Finantsminister at overveie, om dog ikke den nys antydede Fremgangsmaade muligt vilde være en Udvei, hvorved de modstridende Ansuelser bedst kunne forenes, og hvorved der tillige gives mere Tid til at overveie Bøgen af de Indvendinger, som ikke saa have fremført imod Loven i sin nærværende Form. Jeg for mit Bedkommende maa, idet jeg saaledes har fremstillet, hvorledes Sagen stiller sig for mig, have mig forbeholdt en fornyet Overveielse af denne Sags forskjellige Steder, inden jeg derom yttre nogen endelig Mening.